

Anna Šimečková: Krize identity mladých katolíků

Posudek oponenta bakalářské práce

Oponet: Tomáš Samek, M. A.

Bakalářská práce Anny Šimečkové se zabývá krizí identity mladých věřících, z nichž většina cítí větší či menší afiliaci ke katolictví. Hlavní výzkumná otázka zní: "Jak je katolická identita vnímaná samotnými členy církve, co je určující pro utváření hranic církve a co je to "krize" katolické identity?"

Ke kladům práce patří poměrně široký záběr teoretické literatury k tématu a je chvályhodné, že autorka plně dokáže využívat zahraniční zdroje a není odkázána na rozdíl od většiny studujících pouze na literaturu v rodném jazyce. Textu vtiskují poměrně důkladně kompilované prameny jistou teoretickou robustnost, která přesahuje běžnou úroveň bakalářských prací a je třeba ji vysoce hodnotit navzdory tomu, že autorka nepřekládá z angličtiny vždy elegantně. Přesněji řečeno, překládá natolik, že lze pochopit citovanou myšlenku (což je podstatné), ale výsledek v jejím podání není dotažen do plnohodnotné a dobře srozumitelné češtiny. V práci se to hemží podivnými angločeskými verbálními konstrukcemi jako např. "kolekce jedinců" namísto "souboru jedinců"; "adopce chování jiného člověka" namísto srozumitelnějšího, slovesněji formulovaného "osvojit si chování jiného člověka" atd. Tyto neobratnosti bohužel činí cenné bádání, které Anna Šimečková provedla, místy těžko srozumitelným a poněkud znehodnocují dobrou práci, kterou na tomto poli vykonala.

Přesto je skvělé, že teoretické pasáže jsou v hlavních rysech obeznámeny se soudobými diskusemi o sociální identitě, a to nejen v oblasti kulturní antropologie, nýbrž i v oblasti sociální psychologie a některých dalších disciplin.

Ocenit je třeba i to, jakým způsobem se autorka vyrovnala s etickým rozměrem své práce. Jako insiderka se snaží o jistou sebereflexi, ale té víc nacházíme na jiných místech než v kapitole takto nazvané: ta má k sebereflexi spíš jen nesměle nakročeno, než že by byla její plnohodnotnou reprezentací.

Autorka se snaží podat problém jak z hlediska sociální makroúrovně, tak i mikroúrovně. Že se jí ne vždy daří obě roviny přesvědčivě spojit, bych jí nevytykal,

neboť to je úkol, na němž si opakovaně lámou zuby i nejslavnější teoretici. Přesto mě jako čtenáře mrzelo, když jsem zjistil, že některé věty z teoretické části se v části praktické opakují doslova, což působí dojmem, jako by autorka jednak už nevěděla, o čem psát (opakování jsou žel v druhé části práci poměrně častá); jednak neměla dostatek času na dopilování a celkovou editaci práce. Výsledek je, řeknu-li to jemně, poněkud nedovybroušený - a jako pedagog, který studentku zná, vím, že má ve svém písemném projevu přece jen na víc.

Tato bakalářka je chytrá, ne vždy však dostatečně srozumitelná a místy se čte vysloveně obtížně; ne snad proto, že by prezentovala tak komplikované myšlenky, nýbrž proto, že jí chybí úsilí o větší stylovou čistotu a vyjadřovací konciznost.

Na otázku, kterou si stanovila, autorka svou prací víceméně dokázala odpovědět, a tam, kde se jí to zcela nepovedlo, dovede - a to není vůbec málo - posunout svá původní tázání k větší teoretické propracovanosti a pojmové rafinovanosti. Řečeno prostě: díky své bakalářce si dokázala uvědomit a lépe pochopit něco z toho, co je pro ni podstatné a co navíc má antropologickou relevanci. Škoda, že své práci nemohla věnovat víc času a vypilovat ji do podoby, která by si právem zasloužila nejlepší klasifikační ohodnocení. Práci **doporučuji k obhajobě** a navrhuji pro ni hodnocení **výborně minus**.

Tomáš Samek